

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. Стара Загора, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно гражданско
дело № 20235500500877 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от Д. С. Д. от
гр. Ч., чрез процесуалния му представител адв. Д. Т. против решение № 144
от 19.10.2023 г., постановено по гр.д. № 396/2023 г. на Районен съд - Чирпан.

Въззивникът счита, че решението е неправилно, незаконосъобразно и
необосновано. Счита, че при постановяването му районният съд е преценил
доказателствата формално, без да вникне в същността на фактите,
удостоверени с доказателствата по делото. Излага съображения в подкрепа на
становището си и иска съдът да постанови решение, с което да отмени
обжалваното, а при условията на евентуалност – да се произнесе по въпроса
за вината за прекратяването на брака.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, в
който тя се оспорва.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и
гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата
на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна
страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения
съдебен акт:

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.
Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима,
а по същество - частично основателна.

Пред първоинстанционния съд е бил предявен от М. Д. Д. иск за развод,

заедно с исковите за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на детето, ползването на семейното жилище и фамилното ѝ име. Ищцата е твърдяла в исковата си молба, че с ответника Д. Д. сключили граждански брак на 20.08.2005 г. в гр.Ч.. Бракът бил първи и за двамата. От него имали родено едно непълнолетно дете - синът им С. Д. Д., който бил ученик в 10 клас в СУ *** гр. Ч.. След сключването на брака заживели в гр. Ч., в къщата на родителите на съпруга ѝ. През 2008 година се преместили да живеят в жилище нейна лична собственост, придобито през 2004 г., преди сключването на гражданския брак, находящо се в град Ч., ***. Къщата била двуетажна и била придобита от нея и от брат ѝ при равни дялове. По споразумение с брат ѝ ползвали първия жилищен етаж. Твърдяла е, че повече от 7-8 години не се разбирали добре със съпруга си. Нямали общи планове. Всеки самостоятелно поемал разходите си. Всеки самостоятелно харчил трудовите си доходи. Дори не се хранили заедно на една маса. В последните няколко месеца отношенията им се влошили още повече. Карали се и спорили често. Между тях имало настъпило трайно и непреодолимо отчуждение. Твърдяла е също така, че вечерта на 11.06.2023 г. /неделя/, след поредния спор съпругът ѝ събрал багажа си и се изнесъл. Твърдяла е, че в резултат на настъпилото отчуждение между тях бракът им бил дълбоко и непоправимо разстроен. Синът ѝ Д. С. заявявал, че желаел да остане да живее при нея в жилището, находящо се в гр. Ч., ***. Съобразно желанието на детето следвало родителските права да ѝ бъдат възложени. В жилището имало обособена самостоятелна детска стая. Тя работила по трудов договор и получавала редовно трудови доходи бруто 1425 лв. месечно. Ищцата е искала съдът да постанови решение, с което да прекрати брата ѝ с ответника, без да се произнася относно вината за разстройството на брака. Искала е да възстанови предбрачното си фамилно име Д.. Упражняването на родителските права върху детето да ѝ бъде предоставено, а на бащата да се определи режим на лични отношения с детето, както следва: всеки първи и трети петък, събота и неделя от месеца - от 16,00 часа в петък до 16.00 часа в неделя (с пренощуване, както и 1 месец с пренощуване през лятната ваканция на детето, което време не съвпада с времето през което майката ползва платения си годишен отпуск, като в този 1 месец майката ще има право на лични отношения с детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца - от 16,00 часа в събота до 16.00 часа в неделя (с пренощуване). Искала е съдът да осъди ответника да заплаща месечна издръжка в размер на 300 лв. Искала е да ѝ бъде възложено и ползването на семейното жилище, находящо се в гр. Ч., ***.

Ответникът Д. С. Д. е оспорил предявените икове като неоснователни. Изложил е твърдения, че по никакъв повод не е дал повод на ищцата да подаде иск за прекратяване на брака и се надявал, че може да се постигне споразумение между тях и да продължат да бъдат семейство. Моли съда, да отхвърли иска на ищцата като неоснователен. При условията на алтернативност, моли съда, ако счете иска за допустим, да се произнесе по

въпроса за вината за прекратяването на брака, която счита че е изключително на ищцата, и съответно да присъдите разноските в нейна тежест.

Първоинстанционният съд е намерил за установено от фактическа страна, че страните са сключили граждански брак на 20.08.2005 г. От брака имат едно ненавършило пълнолетие дете – С. Д. Д., роден на *** г. в гр. Ч.. Приел е за спорно това дали бракът е дълбоко и непоправимо разстроен. Приел е, че е установено, че е невъзможно бракът да бъде заздравен, както и факта на настъпила фактическа раздяла от месец юни 2023 г. Приел е, че никоя от страните по време на фактическата раздяла не е правила реални, конкретни и задълбочени опити за помирение и заздравяване на брака. В резултат на това между тях е настъпило отчуждение. Ответникът не поддържал отношения със сина си. Приел е, че според свидетелските показания е налице несходство в характерите на съпрузите, което се е проявявало назад в години, че ищцата не харесвала, че съпругът ѝ употребява алкохол, че ответникът много често е искал интимна близост, докато тя не е желала такава. Ищцата и синът ѝ били по-спокойни, след като вече не живеят заедно с ответника. Приел е, че са се карали, защото е имало недоразумения заради пари, защото ответникът теглел много заеми и нямал възможност да ги връща. Ищцата имала непоколебимо желание да се разведе.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че бракът между страните по делото дълбоко и непоправимо разстроен поради настъпило пълно отчуждение и откъснатост, духовна, физическа, материална, които били несъвместими с нормалното съдържание на брака. Приел е, че изразеното от ответника становище за запазване на брака не съставлява основание за запазването му, при положение, че по категоричен начин е установено дълбокото и непоправимо разстройство на брачните отношения. Декларираната му воля за запазване на брака била в разрез със събраните доказателства за поведението му в брака, настъпилия разрез в отношенията им, било то заради недостиг на пари или за нежелана интимност.

По въпроса за вината съдът е приел, че е и на двамата съпрузи, тъй като е налице дезинтересованост към семейните ценности, лошо отношение един към друг и неосъществяване на съпружеските им задължения, липсата на опити за изглаждане на възникналите противоречия, липсата на трайни, реални и задълбочени опити за постигане на помирение.

Упражняването на родителските права върху роденото от бака дете са предоставени на майката и при нея е определено местоживеенето на детето. На бащата е определен режим на лични отношения с детето и е осъден да му заплаща ежемесечна издръжка в размер на 300 лв. Постановено е ищцата да носи предбрачното си фамилно име Д..

Решението в частта относно вината за разстройството на брачните отношения е неправилно.

Страните по делото са съпрузи – бракът им е сключен на 20.08.2005 г. От брака имат едно дете, което към настоящия момент все още е непълнолетно. Като роден на *** г., синът на страните ще навърши

пълнолетие на 20.11.2024 г., т.е. след няколко месеца. От показанията на разпитаните по делото свидетели се установява, че страните са във фактическа раздяла от м. юни 2023 г. Желанието на съпругата да се разведе било категорично. Исковата молба на съпругата е постъпила в съда същия месец – на 15.06.2023 г. Свидетелката А.К. твърди, че знае от ищцата, че със съпруга ѝ имали „неразбирателство в характерите“. Не се разбирали в любовта и в парите. Парите не им стигали. Не е чула някой да е имал друг мъж или жена. Не знае съпругът да е тормозил ищцата по някакъв начин. Твърди, че тя ѝ се е оплаквала преди, че той искал интимност, а тя не. Твърди и това, че по нейни думи (на ищцата) той употребява алкохол, а тя не обича. Свидетелката не е виждала ответника опиянен, както и да ѝ мирише на алкохол. Твърди, че са ходили по 2-3 пъти на почивки през годината. През последната – м. февруари 2023 г., ѝ се виждало, че двамата се дразнят, спорят. Свидетелката знае, че ответникът е вземал заеми, но не знае за какво за били изразходвани парите. Свидетелката не посочва откъде има тази информация. Също така заявява, че не може да отговори на въпроса дали ответникът е грижовен съпруг.

Свидетелят Д.И.И. не знае за скандали между съпрузите. Счита, че са нормално семейство. Д. е употребявал алкохол в нормални количества и пиян не го е виждал. Не бил чувал за изневери, за физическо или психическо насилие. Знае, че ответникът има много заеми. Не бил останал с лоши впечатления за отношението на детето към бащата.

Свидетелката Г.К.К. твърди, че ответникът е бил принуден да напусне дома си от съпругата му. Това се е случило след скандал между тях. Знае, че ответникът има заеми и заради тях парите не достигат, за което имали недоразумения.

Въззивният съд кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели само в онези части, в които те възпроизвеждат непосредствено възприети от тях факти и обстоятелства. Когато правнорелевантни факти се установяват със свидетелски показания, съдът взема предвид начина, по който свидетелите са узнали тези факти – дали са присъствали при осъществяването им или имат впечатления от други факти, по които може да се съди за правнорелевантните, или са узнали тези факти от трети лица или от някой от страните по делото. Частите, които възпроизвеждат твърдения на страните, макар и изложени пред тях, могат да бъдат доказателство само и единствено, че такива разговори са били провеждани, но не и доказателство относно твърдените от страните факти. Освен това не са доказателство и преценките на свидетелите и техните становища относно положението на отношенията между съпрузите и причините за това. С оглед на това въззивният съд намира за установено, че от м. юни 2023 г. отношенията между съпрузите не са такива, които са присъщи за едно семейство, защото те са разделени. След като се установява, че ищцата категорично не желае съществуването на брака ѝ с ответника, то е явно, че тя не обича съпруга си и не може да се очаква да проявява към него присъщото уважение, грижа и разбирателство. Не се

доказа обаче твърдяното в исковата молба, че от повече от 7-8 години двамата съпрузи не се разбират добре, както и че нямат общи планове. Установено е точно обратното – страните са ходили заедно на почивки по 2-3 пъти годишно. Никой от свидетелите не твърди, че между тях е имало неразбирателство от дълго време (повече от 7-8 години). Свидетелката А.К. твърди, че на последната им почивка през м. февруари 2023 г. е забелязала, че съпрузите се дразнят, че спорят, което не доказва тотална липса на взаимно неразбирателство. В случая съдът намира за установено относно дълбокото и непоправимо разстройство на брака само, че съпрузите са разделени, като не се установява инициативата за това да е на съпруга, както и категоричното и трайно поведение на ищцата, която желае да се разведе, отчуждила се е от съпруга си и отказва да положи усилия за заздравяването и запазването на брака. Няма доказателства по делото, от които може да се направи категоричен извод, че възникналите пререкания и спорове са били съществени и непреодолими.

При това положение бракът на страните, в съществуващия му вид, е изпразнен от необходимо според закона и добрите нрави съдържание.

Бракът е доброволен съюз, поради което, ако липсва взаимност и съгласие, той не може да съществува. Затова оплакванията във въззивната жалба на въззивника срещу решението на районния съд за прекратяването на брака, са неоснователни. Брак, който не е желан от единия съпруг, е дълбоко и непоправимо разстроен. Такъв брак би съществувал само формално и запазването му не е ничий интерес.

По отношение на въпроса за вината:

Въззивният съд намира, че вината за разстройството на брака е свързана изцяло с поведението на съпругата. От събраните по делото доказателства не се установи нито едно брачно провинение на съпруга. Всъщност в исковата молба ищцата не твърди и такива. Изложеното от нея за спорове, липса на общи планове, самостоятелно изразходване на доходите и пр., по-скоро внушава взаимно отчуждение между двамата, каквото не се доказва по отношение на съпруга. Не се установява поведението му по някакъв начин да е способствало за разстройството в брачните отношения. Не се установява и това, че възниквали конфликти между двамата по някакъв начин са били провокирани от ответника, в т.ч. и конфликтите за пари, които страните са имали, защото ищцата нито твърди, нито доказва въпросните много заеми да са били изразходвани да нещо друго, извън нуждите на семейството. Решението за прекратяване на брака е само на ищцата и е обусловено от нейното отношение към съпруга ѝ и към брака им, който вече е нежелан от нея (без значение причината, обусловила такова отношение), при което вината за брачното разстройство може да се вмени само и единствено на нея. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 322, ал.1 ГПК при иск за развод ищецът трябва да предяви всички основания за дълбокото и непоправимо разстройство на брака. Непосочените основания се преклудират и не могат да послужат като основание за прекратяване на брака. Затова

свидетелските показания относно това, че ищцата не харесвала, че съпругът ѝ употребява алкохол, а тя не харесвала, и че много често е искал интимна близост, докато тя не е желала такава, не следва да се имат предвид. Твърдения за това в исковата молба няма.

Въззивната жалба не съдържа оплаквания по отношение на останалите искания - за упражняването на родителските права, местоживеенето на детето на страните, ползването на семейното жилище, издръжката и фамилното име на въззиваемата, поради което проверката на въззивния съд се ограничава само до служебно възложено да следи за валидността на решението и неговата допустимост. И тъй като обжалваното решение е валидно и допустимо, следва да бъде потвърдено в тези части, както и в частта, с която бракът между страните е прекратен. С оглед на изложените по-горе съображения първоинстанционното решение следва да бъде отменено само в частта, в която районният съд е обявил, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат и двамата съпрузи, а вместо това да постанови, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има съпругата М. Д. Д.. Обжалваното решение следва да бъде отменено и в частта за разноските на основание чл.329, изр.1 ГПК, като окончателната държавна такса следва да бъде възложена за плащане на М. Д. Д., както и направените от въззивника разноски за възнаграждение за един адвокат в размер на 1000 лв. за първоинстанционното производство. По делото няма данни за направени разноски пред въззивната инстанция.

Воден от горните мотиви, Окръжен съд Стара Загора, втори граждански състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 144 от 19.10.2023 г., постановено по гр.д. № 396/2023 г. по описа на Районен съд – Чирпан, в частта с която съдът е постановил, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат и двамата съпрузи, както и в частта с която съпругът Д. С. Д. е осъден да заплати окончателна държавна такса в размер на 50 лв., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОБЯВЯВА, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има съпругата М. Д. Д..

ОСЪЖДА на основание чл.329, изр.първо ГПК М. Д. Д. от гр. Ч., ***, ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на държавата, по сметка на ОС Стара Загора сумата от 50 лв., представляваща окончателната държавна такса за развода, а на Д. С. Д. от гр. Ч., ЕГН *****, сумата от 1000 лв. за направените пред първоинстанционния съд разноски за възнаграждение за един адвокат.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 144 от 19.10.2023 г., постановено по гр.д. № 396/2023 г. по описа на Районен съд – Чирпан, в останалата му част.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС с касационна жалба при условията на чл. 280, ал.1 ГПК, в месечен срок от връчването му на страните само по отношение на исковете по чл.59, ал.2 СК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____